

18. Aarg. Nr. 4.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Februar 1918.

Skinnehældning og Hjulets Løbefladeform.

Fra Engelsk ved Otto Bendixen.

Om dette Spørgsmaal findes i det amerikanske Tidsskrift „Railway and Locomotive Engineering“ en interessant Artikel, som vi her skal gengive. Heri berøres Spørgsmaalet om, hvorvidt de forenede Stater i større Udstrækning end hidtil skal gennemføre Princippet den hældende Skinne og under Henvisning til en Artikel i det indiske Tidsskrift „Indian Engineering“, hvori fremhæves det mærkelige i, at de amerikanske Jernbaner ikke har besluttet sig til helt at anvende den hældede Skinne i Stedet for den lodret-staaende. Den hældede Skinne finder f. Eks. ved de danske Statsbaner Anvendelse ved Hovedbaner med 45 kg. og 37 kg. Skinner.

Jernbanerne i Indien turde være lige saa fremadskridende og aarvaagne, som de er det i Amerika. Vi anfører her et Uddrag af „Indian Engineering“ fra et af de sidste Numre. Dette Tidsskrift siger: Det er meget mærkeligt, at amerikanske Jernbaner endnu ikke har taget sig af den europæiske Praksis, at give Skinnerne den Hældning, som kræves for at svare til Vinklen af Konussen paa Hjulets Løbeflade . . . Paa Grund af de betydningsfulde Formaal, som er tilsigtet ved Hjulenes Konus, kan der ikke blive Spørgsmaal om nogen Sinde at banlyse den . . . Hældningen af Skinnen er en Konsekvens af Hjul-løbefladens Konus . . . Spørgsmaalet om Skin-

neslid og Skinnebrud er intetsteds mere levende, end det er i Amerika, og hvis kun en lille Del af disse Tab skyldes Opretholdelsen af en lodret Skinne, er Forandringen værd at gøre. Gennemførelsen heraf vil gavne et Miletal i de forenede Stater alene af over en Sjattedel mere end hele Europas Jernbane Miletal.

Dette Citat blev sendt os af en Herre, som har udvist en meget intelligent og væsentlig Interesse i hele Spørgsmaalet om Forholdet Hjul til Skinne. Vi har nylig offentliggjort Mr. George W. Lyndons Mening. Han er Præsident for Sammenslutningen af Fabrikanter af pressede Staalhjul. I Artiklen, hvori denne fremkommer, nævnes bl. a., at Forfatteren er fuldkommen overbevist om, at Betydningen af det pressede Staalhjul (Skivehjul) for Transportverdenen er ikke helt anerkendt af Offentligheden. Lidt Statistik vil vise Størrelsen af disse Hjuls Industri. Antallet af Godsvogne i de forenede Stater var ved Udgangen af 1914 2,675,356, og 95 pCt. af disse er forsynede med pressede Staalhjul. Det vil sige, at der i de forenede Stater alene er omkring 20,332,705 saadanne Hjul i Drift. Hertil maa lægges alle de pressede Staalhjul, som anvendes under Personvogne, Lokomotiv-Tendere og Sporvogne, og man kan med Sikkerhed anslaa Antallet af disse Hjul, som er i Drift til omkring 25 Millioner, repræsenterende en Vægt af 8 Millioner Tons Metal. Disse Hjul anbragt paa et enkelt Spor vilde danne en Linie af Hjul med en Længde af

13,000 miles, eller over en halv Gang større end Jordens Omkreds. Hjulenes Tilblivelse skyldes 25 Fabrikanter, som leder 50 Fabrikker spredt fra Atlanterhavet til det stille Ocean og med en samlet Ydeevne af 20,000 Vognhjul pr. Dag.

Hjulenes Flange, som under 10 Tons Godsvognen ofte modtager et Sidetryk af 5000—6000 pound (1 pound = 0,453 kg.), er udført i Overensstemmelse hermed, men uden Betænkning er der taget til den videre Udvikling, skønt Tryk og Stød under de større Laster nu til Dags har naaet en Størrelse af 40,000 pound. Det er blevet paastaet om Tykkelsen af Flangen, som er bestemt efter Jernbanens tidligste Dage, at den ikke kan forøges uden at komme i Vejen for Tvangsskinner og Spor. Det har vist sig, at denne Idé ikke er i Overensstemmelse med Fakta. Mange Jernbaner benytter sværere Flanger end den tidligere Normalstørrelse, og Mr. Lyndon mener, at denne Flangetykkelse kan forøges med $\frac{3}{16}$ " uden at komme i Konflikt med de nuværende Sporforhold.

Om denne Offentliggørelse er der fremkommen en Artikel af Mr. F. K. Vial, raadgivende Ingeniør ved Hjulfabrikant Selskabet.

Det er blevet konstateret, at Varigheden af Skinner i de forenede Stater maa være vokset med mindst 30 pCt. ved den skønsomme Brug af den hældede Skinne i Stedet for den lodrette. Hvadenten dette tidligere overraskende Skøn om Forlængelsen af Skinnens Varighed og tilsvarende Reduktion af „Skinne“ Kontoen er korrekt eller ikke, kan vi ikke sige. Hele Sagen kan bevises ved Data fra Jernbaner, som benytter den hældede Skinne, eller bekræftet eller modbevist ved rationelle Forsøg.

Mr. Lyndon udtæler sig af ovennævnte Hensyn for en Forøgelse af de pressede Staalhjul's Flange paa $\frac{3}{16}$ ". Dette, siger han, kan gøres uden at ændre Stillingen af Skinne og Tvangsskinne overalt ved ethvert System. Før at gøre dette, maa dog hvert Hjul anbringes paa Akslen $\frac{3}{32}$ " nærmere Skinnen. Lad os for et Øjeblik berøre Virkningen af at hælde Skinnen saaledes, med Hensyn til at bringe Hjul og Skinne i saadant Forhold, som

vil formindske Akselstykket saa meget som muligt.

Vor Illustration (Fig. 1) angiver Vilkaarene for Berøring mellem Hjul og Skinne ved baade den lodretstaaende og den hældede Skinne. Slidet (Berøringspunktet) paa den lodretstaaende Skinne (se Fig. 1 til venstre), er paa Indersiden af Skinnehovedets Overflade, medens Slidet paa Hjulene er nær ved Flangen, med Tiden frembringende den saakaldte klobbelte Flange. Paa den hældede Skinne (til

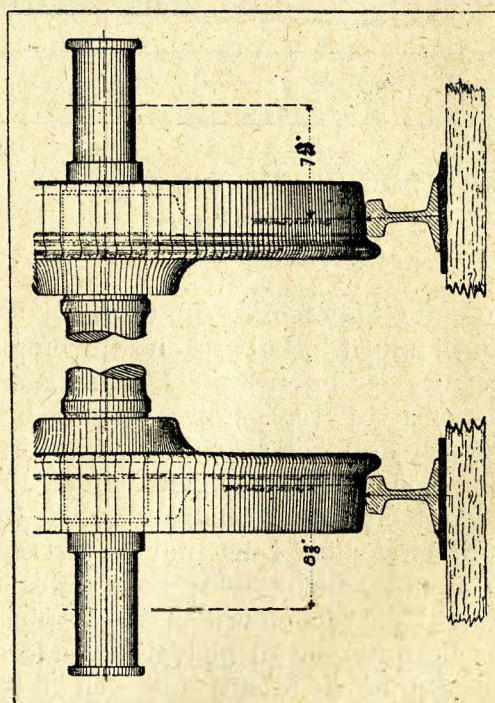

Fig. 1. Vægstangarm ved lodret (venstre) og hældet Skinne (højre)

højre) er Slidet direkte over Midten af Skinnen, medens det paa Hjulet er nær ved Midten af Løbefluden og parallel med Vinklen af Konussen. Det er kun rimeligt at anslaa, at Hjulslid svarer i bestemt Forhold til Skinneslid, som Overfladen ved hvert udført Arbejde, der forløber ved Gnidning. Det er maa ske her unødvendigt at henlede Opmærksomheden paa det velkendte Faktum, at den nuværende Normal Vinkel paa Konus (1:20) ikke kan varieres meget med nogen større Fordel.

Besparselsen af Arbejde ved Afdrejning af slidte Staalhjul er ikke den eneste Økonomi, som indbringes ved den hældede Skinne i Beregning af denne Foranstaltning; der er en

ander: Fordel vedrørende Akseltappe og Akseltryk, som kommer øjensynlig i Betragtning. Det vil bemærkes af vor Afbildning, at ved Vognhjul og deres Aksler er Afstanden fra Centrum af Akseltappen til Hjulvægtens Hvilepunkt betydelig mindre ved den hældede Skinnene end ved den lodretstaaende.

Afbildningen viser en 80 pound (36,28 kg.) Skinnene af normal Profil. I Tilfældet med den lodretstaaende Skinnene er Afstanden fra Centrum af Akseltappen til Hjulets Hvilepunkt paa Skinnene $8\frac{5}{8}$ " , medens den tilsvarende Vægtstangsarm i Forholdet den hældede Skinnene er $7\frac{59}{64}$ " .

Forskellen $\frac{45}{64}$ " er til Fordel for den hældede Skinnene. Med en Hjulbelastning paa 25,000 pounds (1 pound = 0,453 kg.), ikke ualmindelig nutildags, er Formindskelsen af Bøjningsmomentet i Akslen ved den hældede Skinnene, sammenlignet med den lodretstaaende, derfor $\frac{45}{64}$ " \times 25,000 pounds = 17,578 inch-pounds (Tomme-Pund). Denne Formindskelse af Bøjningsmomentet i Akslen, hvor Trykket veksles hver Omdrejning, er sikkert den mest omhyggelige Betragtning værd, ikke alene for et Jernbaneselskabs maskinkyndige Mænd, ansvarlige for det rullende Materiels Sikkerhed, men ogsaa for de højere ledende Embedsmænd.

Hvis det er Hensigten at forøge Trykkelsen af et presset Staalvognhjuls Flange med $\frac{3}{16}$ " er det, som Mr. Lyndon paapeger, kun nødvendigt at anbringe hvert Hjul paa Akslen $\frac{3}{32}$ " nærmere Skinnene. Ved denne Metode vilde vi forkorte Vægtstangsarmen ved det nuværende Brug, som er $8\frac{3}{8}$ " ved den lodrette Skinnene, til $8\frac{17}{32}$ " . Hvis dette blev fundet i enhver Retning praktisk, vilde det formindske Akseltrykket betydeligt. Skubbes Hjulet over mod Skinnene vil Akseltrykket formindskes 2344 inch-pounds.

Som det er nu med en Vægtstangsarm paa $8\frac{5}{8}$ " fra Centrum af Akseltap til Hjulets Skinnnehvilepunkt er dette Tryk (Bøjningsmoment) 215,625 inch-pound. Naar ved Hældning af Skinnene Vægtstangsarmen bliver $7\frac{59}{64}$ " synker Akseltrykket til 198,046 inch-pounds, eller en Formindskelse af Trykket paa 17579 inch-pounds, og hvis Hjulstillingen bliver skubbet udad paa Akslen med $\frac{3}{32}$ " gaar Akseltrykket yderligere 2344 inch-pounds ned. Mr.

Lyndons meget praktiske Forslag om Forøgelse af Flangetykkelsen forandrer ikke deres Argument, som tror vi skal gaa alvorligt op i Spørgsmaalet om at hælde Skinnene.

Saaledes som Forholdene nu er, er der god Grund til at tro, at det pressede Staal Vognhjul kan blive forbedret og lavet stærkere for de større Krav, der nu stilles til det. Hvis fremtidige Udsigter kan maales ved tidligere Udførsler, har vi en udmærket Form af Hjullobefladen. Disse andre Forbedringer synes at være saa lette efter vort Begreb, at Tiden synes moden for en samlet Overvejelse af Hjulvægt og Form sammen med Skinnnehældning, saaledes som det allerede er sket i Europa.

Tjenestemændenes sociale Niveau.

II.

Den faste Stillings Værdi.

Af Assistent ved Statsbaaerne M. E. Jensen.

(Fortsat),

= Hver Gang der er Tale om Vilkaarene for fast ansatte Stats- eller Kommune-tjenestemænd, dukker dette Spørgsmaal op. Den brede Befolknings kolossale Overvurdering af den faste Stillings Værdi har sin Rod i den tidligere omtalte længst forsvundne Tid, da Embeds- og Funktionærstillingen virkelig var noget af et Privilegium. Udviklingen har, som vist, ganske forandret dette Forhold, men den gamle Opfattelse af Stillingens Værdi har i det store og hele holdt sig.

Der er ingen Arbejdsledighedsrisiko, ingen Kapitalrisiko, der er den ved Pension solidt sikrede Alderdom, og derfor er der heller ingen Mening i, at disse Forhold ikke skulde tages i Betragtning ved Lønnens Fastsættelse, siger man.

Denne Betragtning var maaske nogenlunde rigtig for et kvart Aarhundrede tilbage, men dette er det ikke mere, efter at den sociale Lovgivning, til hvilken Tjenestemændene kun — forøvrigt med Glæde — betaler, har et Omfang, som Tilfældet er, og Betragtningen vil blive endnu mere fejlagtig, efterhaan-

den som denne Lovgivning, hvad der jo vil ske, yderligere udvikles.

Hvad angaar Arbejdsløshedsrisikoen, er det for det første en bagvendt Tankegang, at den Omstændighed, at en Del af Samfundets Medlemmer, som er beskæftigede ved Virksomheder, der kræver stadig Drift, og i hvilke der derfor ikke er Arbejdsløshed, skulde berettigede til at tildele dem et mindre Arbejdsvederlag. Den naturlige Samfundsstilling, som vi alle stræber at naa, er jo den, at enhver der vil arbejde, ogsaa skal kunne opnaa dette.

Retten til Arbejde er jo — ikke mindst i Arbejderkredse — almen hævdet og anerkendt som en Menneskerettighed. Det er derfor allerede af den Grund uberettiget at kræve, at de (Tjenestemændene), som praktisk talt har denne Ret, — ikke fordi man særlig har villet sikre dem den, men fordi de Virksomheder, hvori de beskæftiges, som nævnt kræver fortsat og uformindsket Drift — skal betale noget som helst for den.

Menneskerettighederne skal man jo ikke betale for.

Det er da ogsaa den offentlige Anerkendelse af Sætningen: Retten til Arbejde, der har bevæget Stat og Kommune til at yde stedse stigende Bidrag til de private Arbejderes Arbejdsløshedskasser, Hjelpekasser og Arbejdsanvisningscentraler. Med hvilken anden Hjemmel skulde Stat og Kommune ellers i denne Vinter, dels søge at sætte urentable og all for kostbare Arbejder i Gang blot for at skaffe Arbejde, dels yde særlig store Bidrag til de Arbejdsløse, af hvilke mange dog endnu for faa Maaneder tilbage tjente mere end det store Flertal af Tjenestemændene?

Af 145,000 Arbejdere var der i 1916 4,9 pCt. (den mindste Procent i mange Aar) eller ca. 7000 Arbejdsløse. Til disse ydede Stat og Kommune gennem Arbejdsløshedskasserne et Tilskud paa 1½ Mill. Kr. eller gennemsnitlig 214 Kr. til hver, men desuden ydede Kommunerne i samme Tidsrum Hjelpekasserne — fra hvilken de samme Folk henter Støtte — et Tilskud paa ca. 12 Mill. Kr. Ganske vist foreligger der Eksempler paa, at nogle af Statens Arbejdere — der altsaa havde Arbejde — ogsaa i 1916 fik Understøttelse fra Hjelpe-

kasserne, fordi Staten lønnede dem saa slet, at de blev kendt berettigede til Hjælp.

Disse Fakta maa heller ikke glemmes, naar Talen er om Arbejdsløshedsrisiko.

Lad os et Øjeblik tænke os den maaske nærliggende Mulighed, at Staten tager Monopol paa Tobaksindustrien, eller at den overtager det private Sukkermonopol, saaledes at disse Industriers Arbejdere bliver Statsarbejdere, og at Staten regulerer Produktionen, saaledes at disse Statsarbejdere heller ikke bliver arbejdsløse. Tror nogen da, at man af den Grund vilde faa Tobaks- og Sukkerarbejderne med til en Nedsættelse af deres nuværende Lønninger, der altsaa under den givne Forudsætning maatte siges at være baserede paa en vis Arbejdsløshed. Selvfølgelig vilde man ikke det. Disse Arbejdere vilde sikkert hævde ikke blot, at noget Fradrag i deres tidligere gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste paa Grund af den ophørte Arbejdsløshedsrisiko var utilstedeligt, men at Staten naturligvis — ganske som det allerede sker for dens faste Haandværkere og Arbejdsmænd i Statens Værksteder, der ikke tjener mindre end deres Kolleger i det private Erhverv — i alle Aarets Arbejdsdage skulde give dem deres sædvanlige Time- eller Dagløn, om ikke en højere.

Arbejdsløshedsmomentet maa afvises som berettiget til at øve nogen Indflydelse paa Fastsættelse af Tjenestemandslønninger. Det maa afvises saa meget mere, som det faste Arbejdsforhold saa langt fra at være en Fordel for Haandens Arbejdere blandt Tjenestemændene tværtimod er et Baand, som Stat eller Kommune i egen Interesse af Hensyn til Virksomhedernes nødvendige uafbrudte Drift lægger paa disse Tjenestemænd.

For den store Del af Tjenestemandsklassen vilde det i Virkeligheden være en Fordel at komme ind under Privatarbejdernes Vilkaar, en Fordel, som de kun alt for sent har indset. Den faste Stillings Værdi, der en Gang betød noget, er i Tidens Løb blevet illusorisk for disse Tjenestemænd.

Der er ingen Kapitalrisiko for Mellemklasserne og for de øverste Embedsklasser,

siger man, og dette er jo ganske rigtigt; men man kunde passende tilføje, at der heller ikke er Udsigt til nogen Kapitalgevinst. Det er klart, at de Tjenestemænd, hvis Lønninger nu ligger mellem 4000 Kr. og 8 à 10,000 Kr. aarlig for de højstes Vedkommende, ikke venter sig Lønnen mangedoblet, fordi de tilsvarende Stillinger i privat Erhverv lønnes med Summer fra 15—100,000 Kr. eller mere aarlig. En stor Del af disse private Lønninger er nemlig sikkert for høje, selv om det maa indrømmes, at de tilsvarende Privatstillinger er mere usikre end den store Embedsmands, men der er jo ogsaa et langt Spring mellem 4—8000 Kr. og 15—100,000 Kr. eller mere.

Den faste Stillings Værdi kan ikke maales efter Antallet af Ansøgninger om Tilgang. Flertallet af disse Ansøgninger, der for øvrigt i de senere Aar er svundne saa stærkt ind, at man med Rette taler om „Flugten fra Etablerne“ — stammer jo fra Folk, der har overvurderet den faste Stilling. Det Forhold, som en kendt moderat Politiker nylig sigtede til ved sin overdrevne Udtalelse om, at han havde truffet mange, der gerne vilde være Tjenestemænd, men aldrig nogen tilfreds Tjenestemand, beror ikke paa nogen Tilfældighed eller paa særegne og slette Egenskaber, der fortrinsvis udvikles hos Tjenestemænd, men netop paa Ansøgerens Overvurdering af den faste Stilling, hvis Værdi alt-saa ikke kan udmaales efter Ansøgenes Tal, men derimod nok i nogen Grad efter Tilgangens Kvalitet. Spørg Etablernes Fagskoler, spørg andre kyndige om dette Forhold, og De vil desværre for alle Klassers Vedkommende — fra Bund til Top — faa nedslaaende Svar.

Men Pensionen giver da den faste Stilling en særlig Værdi?

Ja, for de Klassers Vedkommende, der ellers ikke vilde kunne faa Del i den almene og stadig forbedrede Alderdomsforsørgelse, maa det indrømmes, at Pensionen er et Fortrin, selv om dette ogsaa er stærkt overvurderet. Den almene Alderdomsforsørgelse, der nu koster over 20 Mill. Kr. aarlig, og som snart vil koste langt mere, betaler Tjenestemændene ogsaa til uden at faa Del i den.

Lægger man hertil de Beløb, som Tjenestemændene betaler til deres egen Pensionering, vil denne Fordel for Underklassernes Vedkommende inden længe være illusorisk, hvis dette Tidspunkt ikke allerede er indtraadt; men desuden gælder det for alle Klasser af Tjenestemænd, at Lønningerne jo i sin Tid netop er fastsatte under Hensyn til Pensionen, og at den faste Stilling som Følge af Pensionsretten flydende Merværdi, derfor allerede een Gang er udlignet, hvorfor der fornuftigvis ikke kan være Tale om at udligne denne Merværdi een Gang til; men en Regulering af Forholdet, der sikkert kan tiltrænges, kan billigvis — som Følge af Pensionens i denne Forbindelse paa Grund af Alderdomsforsørgelseslove m. m. sunkne Værdi — kun blive til Tjenestemændenes Fordel.

Overvurderet paa alle Omraader er den faste Stilling, og den har forlængst mistet den Merværdi, som alene i Længden er i Stand til at drage de bedste Kræfter til Administration, Retspleje og Undervisningsvæsen samt til de betydningsfulde statslige og kommunale Virksomheder.

Protokol

over Forhandling mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og „Dansk Lokomotivmands Forening“ angaaende Spørgsmaal om Udbetaling af Godtgørelse til det i Efteraaret 1914 til Vejle udkommanderede Lokomotivpersonale til eventuel Fremførelse af Militærtog og om Udbetaling af Godtgørelse for midlertidig Forflyttelse til Lokomotivførerne Keller, Tj. Nr. 484 Keller, Fredericia og N. Nielsen, Tj. Nr. 210, Esbjerg, for en nærmere angiven Tjeneste.

Onsdag den 19. December 1917, Kl. 11 Fm. mødte Repræsentanter for ovennævnte Organisation efter Tilsigelse til Forhandling paa Generalsekretærens Kontor.

Tilstede var:

For Generaldirektoratet: Generalsekretær Fr. Petersen og Kontorchef Hoskiær.

For Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivførerne Chr. Christensen, C. A. Lillelund og C. M. Christensen (Protokolfører) samt Lokomotivfyrbøder Rich. Lillie.

Forhandlingen førtes i Henhold til to fra Dansk Lokomotivmands Forening til Generaldirektoratet fremsendte Skrivelser af henholdsvis 19. April og 4. Juli 1917.

Generalsekretæren indledede Forhandlingerne med at udtale, at man først ønskede at be-

skæftige sig med Vejlesagen; kunde derfor ønske at faa Personalets Mening om denne Sag at høre.

C. A. Lillelund: Vi ønsker at henlede Opmærksomheden paa, at der i Ordre G. 152 staar, at Godtgørelse for Rangering udbetales, uanset om der er udført egentlig Rangering eller ej. Som en Følge heraf er vi af den Oplattelse, at Personalet har Kræv paa fuld Godtgørelse for den Tid, Maskinen har været til Trafikafdelingens Disposition. Redegjorde derefter for de nærmere Omstændigheder i Sagen.

Generalsekretæren forstod heraf, at Foreningen mente, at Personalet skulde have Godtgørelse for hele den Tid, Maskinen har holdt ude paa Pladsen. Dette var et ikke lovbestemt Tilfælde, som der der havde fundet Sted. Med de Bestemmelser, De fremdrager, tænkes der paa ganske normale Forhold, men ikke paa et saadant exceptionelt Tilfælde. Saa vidt mig bekendt kom Maskinen slet ikke ind paa Maskinafdelingens Sporomraade i den Tid.

C. A. Lillelund bemærkede hertil, at Bestemmelserne gav Personalet Ret til Godtgørelse for Rangering. Henpegede som Eksempel et Tilfælde, hvor Personalet i Tiden mellem 2 Tog havde holdt paa en Stationsplads i længere Tid uden at foretage nogen egentlig Rangering, men alligevel faaet denne omstridte Godtgørelse, fordi Ordre G. 152, 6. Stk, efter hans Mening var indsat netop for at tage Sigte paa saadanne Tilfælde, som det her foreliggende. Administrationen havde altsaa i det nævnte Tilfælde givet Personalet Medhold i deres Opfattelse.

Generalsekretæren: Det var aldeles ikke sikkert, at Administrationen havde givet Personalet Ret. Man har derimod ment ikke at ville undlade Udbetalingen af det Beløb, for det nævnte Tilfælde. Situationen i det her foreliggende Tilfælde var en ganske anden. Maskinen kom jo slet ikke ind paa Maskinafdelingens Sporomraade, og Bestemmelserne tog slet ikke Sigte paa eller dækkede dette ganske særlige Tilfælde.

Lillie henpegede paa, at man havde analoge Tilfælde, hvor Personalet havde faaet Rangergodtgørelse. Ministeriet har givet Personalet et Beløb, svarende til en Del af det, vi mener, at Personalet har Krav paa, og hvad Ministeren ellers mener, Personalet vilde kunne have tjent, hvis det havde været hjemme. Ønskede at fremhæve, at Foreningen var bange for Konsekvenserne af Afgørelsen i denne Sag og henpegede i denne Henseende paa en Sag fra Faarevang Station, hvor Personalets Godtgørelse for Rangering ikke heller var udbetalt. Vi maatte være klare over, hvorledes Bestemmelserne skulde forstås, saaledes at vi vidste, naar Personalet tilkom en Godtgørelse eller ikke.

C. A. Lillelund: Generalsekretæren fremhævede det foreliggende Tilfælde som udenfor det almindelige. Maatte derfor mene, at Generaldirektoratet i det foreliggende Tilfælde meget godt kunde have set saa stort herpaa, at det havde udbetalt denne Godtgørelse, Personalet mener at kunne se af omhandlede Ordre, at det har Ret til, uden at frygte

nogen Konsekvens af en saadan hensynsfuld Behandling, navnlig da Beløbet for Administrationen maatte anses for ringe. Syntes ivoirigt, at Bestemmelserne hvad angik denne Sag var klare nok.

Generalsekretæren: Vi mener, at der er en Del Uklarhed over Bestemmelserne, som vi meget gerne vil være medvirkende til at hæve.

Lillie: Naar vi har ønsket Forhandling om denne Sag, er det væsentlig, fordi vi mener, at denne Sags Afgørelse har haft Indvirkning paa andre Sager, hvor Afgørelsen er gaaet i samme Retning.

Generalsekretæren: Den Afgørelse, der er truffen i Vejlesagen, har aldeles ingen Indflydelse paa Afgørelsen i de andre Sager. Det var ganske andre Aarsager, som havde gjort sig gældende med Hensyn til Faarevang Sagen.

Lillie: Naar Generalsekretæren siger, at Afgørelsen i Vejlesagen ingen Præcedens skaber, fordi det er et enkelt-staaende Tilfælde, maa vi tage den tidligere nævnte Sag fra Faarevang Station op til Behandling.

C. A. Lillelund fremhævede endnu en Gang, at vi ikke kunde indse, at Personalet ikke havde Ret til denne Rangergodtgørelse.

Generalsekretæren: Vi kan ikke erkende dette, men mener tværtimod, at de forskellige Arter Godtgørelse, der er udbetalt Personalet for den omhandlede Tjeneste, ikke blot dækker deres retlige Krav, men byder dem betydelig mere; man har netop ment at have strakt sig meget vidt i Retning af Imødekommen. Bemærkede til Lillie, at Vejlesagens Afgørelse ikke vilde medføre Konsekvenser.

Lillie kunde føle sig beroliget ved Generalsekretærens Udtalelse.

C. A. Lillelund bemærkede, at Personalet vilde have vanskeligt ved at forstå, at der ikke tilkom dem Godtgørelse for Rangering for hele den oftnævnte Tjeneste, selv om de havde faaet andre Arter af Godtgørelse og Rangeringsgodtgørelse for en Del af Tiden.

Generalsekretæren: Vi kan nu forlade denne Sag, thi Administrationen kan ikke strække sig videre, men erklærede at ville være medvirkende til at denne Sags Afgørelse ingen Konsekvenser fik. Vi kan nu gaa over til at behandle Keller-Sagen.

C. A. Lillelund gennemgik derefter Keller-Sagen. Det fremgik af denne, at inden Personalet kom til Langaa, var den forud planlagte Tur annulleret. Der kunde saaledes ikke mere være Tale om en forud planlagt Tur.

Generalsekretæren bemærkede hertil, at selv om en Tur ikke er planlagt i Detailler, kan der godt være Tale om en forud planlagt Tur. Midlertidig Forflyttelse foreligger ikke, fordi der saaledes sker en Ændring i Turen. Men vi ser saaledes paa dette, at den Mand har været uheldig stillet, da han fik Ordre paa at blive 24 Timer længere ude. Vi vil derfor søge at faa Keller tillagt Godtgørelse for midlertidig Udstationering.

C. A. Lillelund: Vi kan maaske da betragte Nielsen Sagen afgjort paa samme Maade.

Generalsekretæren: Nej, i denne Sag var det ganske modsatte Tilfældet. I dette Tilfælde vidste Manden, at Tjenesten var ganske ubestemt, og som Følge heraf maatte han være belavet herpaa. Der kan derfor ikke blive Tale om Godtgørelse for midlertidig Udstationering.

C. A. Lillelund refererede Gangen i Niensens Sag og de nærmere Omstændigheder i Turen. Maatte fastholde som sin Mening, at en saadan Tur, der ikke var forud planlagt, maatte henføres under dem, for hvilke Personalet havde Ret til Udstationeringsgodtgørelse. Frømhævede, at Personalet havde været til Raadighed paa fremmed Depot, og naar dette var Tilfældet som i den foreliggende Sag, maatte Retten til Godtgørelse være til Stede.

Chr. Christensen maatte hævde, at naar en saadan Tur ikke hjemlede Ret til Udstationeringsgodtgørelse, der var saa uvis og var bleven forandret saa ofte, var det vanskeligt at se, naar man kunde erholde denne.

Lillie maatte holde for, at Konsekvenserne af disse Sager var farlig. Han havde Meddelelse fra forskellige Steder om, at man nu ikke mere betalte Udstationeringsgodtgørelse, naar man sendte Afløsning ud omkring til Rangerdepoterne, men at man uden videre meddelte, at de for denne Tjeneste ikke kunde erholde saadan Betaling. Det er alle Tider tidligere bleven betalt. I det hele synes man ude i Distrikterne at have Opmærksomheden henvendt paa dette til Skade for Personalet. Paa den nævnte Maade kan man lade en Mand løse af i flere Dage udenfor Hjemstedet uden at give ham Udstationeringsgodtgørelse og aabner Muligheder for Misbrug af Personalet.

Generalsekretæren kendte ikke noget til det af Lillie fremdragne Forhold, men det var jo tænkeligt, at den skildrede Fremgangsmaade kunde være i mindre god Overensstemmelse med de herom gældende Bestemmelser. Kunde med Henblik paa Niensens Sag sige, at han var af den Mening, at Nielsen ikke tilkom Udstationeringsgodtgørelse ud fra den Forudsætning, at han maatte være belavet paa en uvis Fraværelse.

Personalets Repræsentanter ansaa den Afgørelse, der var truffen i Niensens Sag, som uretfærdig og mente, at almindelige Billighedshensyn maatte være taget i Betragtning ved Bedømmelsen af denne Sag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

P. F. V.

(Sign.) Frederik V. Petersen.

C. M. Christensen.

Statistiske Efterretninger.

Detailpriserne i Januar 1918.

Brød priserne har holdt sig væsentlig uforandrede i den sidste Maaned, dog med lidt Tendens til Stigning i Provsbyerne.

Efter de i Løbet af December og Januar udstedte Bekendtgørelser er nu praktisk talt alle Mæl- og Grynpriser inddragne under Regulering. Den 21. og 23. Januar blev der fastsat Maksimalpriser paa Ris og Sago og paa Havregryn. Den sidste Vare sælges nu hovedsagelig kun fra Apoteker efter Lægerecept, og Maksimalprisen er 78 Øre pr. kg. Ris og Sago er ny hjemkomne Varer, og Priserne er ansat til: Risengryn 58 Øre, Sagogryn 92 Øre, Sago- mel 58 Øre, alt pr. kg.

Den 29. December blev der fastsat Maksimalpris paa Sukker; Priserne svarer omtrent til dem, der blev betalt forud.

For Te er der den 23. Januar ansat Maksimalpris af 450 Øre pr. kg. ved Salg i løs Vægt; Te af bedre Kvalitet, der sælges i Pakker, maa dog koste 860 Øre pr. kg. Selv denne højere Pris er dog betydelig lavere end de forud for Reguleringen betalte Priser.

For tørret Frugt og Konserver har Priserne i den sidst forløbne Maaned været svagt opadgaende.

Smørprisen er gaaet ned fra 400 Øre til 320 Øre pr. kg. ved den ny Maksimalpris, som traadte i Kraft efter Bekendtgørelse af 12. December 1917. Ostepriiserne har, ligesom de foregaaende Maaneder, været opadgaende, stærkest i Hovedstaden. Æg viser ligeledes Tendens til opadgaende Priser. Mælkepriserne er uforandrede i Hovedstaden, dog skal der betales 1 Øre mere pr. Liter, hvis Mælken forlanges opbaaret i Huset. I Provsbyerne er Mælkepriserne lokalt regulerede og synes at holde sig nær til de tidligere betalte Priser.

Priserne for Kød er i fortsat Stigning; den gennemsnitlige Opgang fra December til Januar er 30-40 Øre pr. kg.

For Svineprodukter er der ved Bekendtgørelse af 13. December foretaget en delvis Nyregulering af de hidtil for disse Produkter gældende Maksimalpriser. Herefter gælder følgende Priser:

Bov- og Brystflæskstykke.....	1	Kr. 65 Øre pr. kg.
Rygflæskstykke.....	1	- 65 - -
Skinkestykke.....	2	- 20 - -
Hakket Svinekød.....	1	- 70 - -
Forskank.....	70	Øre pr. kg.
Bagskank.....	90	- -
Hals- og kinkeben.....	50	- -
Langryg med Hale.....	30	- -
Mellemgulv (ikke trikinundersøgt)	70	- -
Hoveder uden Tunge.....	40	- -
Hoveder med Tunge.....	44	- -

Betal dit Kontingent punktlig.
Restance gavner ingen

Tunger (renskaarne).....	1 Kr. 20 Øre pr. kg.
Leverer.....	90 Øre pr. kg.
Hjerter.....	20 - pr. Stk.
Nyrer.....	4 - -
Tær.....	6 - -
For røgede Varer maa til de nævnte	
Priser lægges indtil.....	24 Øre pr. kg.
For i øgede, benfri Rulleskinker	
er Maksimalprisen.....	2 Kr. 50 Øre pr. kg.
Sylte (skal sælges efter Vægt....)	1 - 60 - -

De tidligere Varesorter Fersk Svinebøv og Letsaltet Brystflæsk findes ikke længere specielt nævnte i Fortegnelsen over Varer med Maksimalpris, idet man ved den nye Rationering af Svinekød og Flæsk er gaaet over til en Deling af Svineprodukterne i Bov- og Brystflæsk og Ryglæsk. Maksimalprisen for begge Varesorter er dog den samme, 165 Øre pr. kg., medens Maksimalprisen tidligere var 170 Øre pr. kg. for Flæsk og 120 Øre pr. kg. for Svinebøv. For Svinerygben, roget benløs Skinke og Svinelever er Maksimalpriserne uforandrede.

De enkelte Produkter af Svin, som ikke er inddraget under Rationeringen, er steget i Pris. Saaledes viser Mørbrad en ikke ringe Prisstigning, navnlig i Hovedstaden; ligeledes er der Opgang i Priserne for Spegepølse.

De forskellige Grønsager, Kaal, Gulerødder og Kartoffler er steget i Pris i den sidste Maaaned. Hvidkaal er dog billigere end i Januar Maaaned i Fjor.

Kul- og Koks holder sig væsentlig paa de tidligere høje Prisniveau, dog med Tendens til Prisopgang.

25 Aars Jubilæum.

Den 1ste Februar fejrede Lokomotivfører Rundstrøm i Hillerød 25 Aars Dagen for sin Ansættelse som Lokomotivmand.

Jubilaren begyndte sin Virksomhed i Banernes Tjeneste 10. Juli 1888 i Statsbanernes Værksteder i Kjøbenhavn, hvor han arbejdede indtil han nogen Tid forinden sin Ansættelse var ude at køre som Aspirant for endelig at blive ansat som Lokomotivfyrbøder 1ste Februar 1893 med Station i Kjøbenhavn. Allerede 1ste Marts samme Aar forflyttedes R. til Struer og var der indtil han efter eget Ønske forflyttedes til Esbjerg 1ste April 1897. Ved sin Forfremmelse 1900 forblev Jubilaren i Esbjerg og blev

Lokomotivfører Rundstrøm.

1ste November 1914 forflyttet til Hillerød efter Ansøgning.

Jubilaren er kendt af alle de Jernbanemænd, han er kommen i Berøring med, som et bravt og rettænkende Menneske, der alletider trofast, men stille, har fulgt Organisationens Bestræbelser for bedre Levevilkaar for Standen med den største Interesse.

Fra den Tid vi var i Esbjerg, kender vi nøje Jubilaren, og vi har lært at skatte ham som den brave og paalidelige Lokomotivmand og Kammerat, han alle Dage har været.

Vi vil gerne føje vor Hilsen til de mange, som glædede Jubilaren paa hans Mærkedag og sige ham en Tak for den svundne Tid, forbundet med Ønsket om Held og Lykke for den kommende.

0,2 Øre.

Medens Dyrtiden trykker Personalet, trods det forøgede Dyrtidstillæg, der paa langt nær opvejede det Misforhold, der er mellem de nugældende Varepriser og Tjenestemændenes Lønninger, fordi da den første Udbetaling af Dyrtidstillægget fandt Sted, var Priserne paa de fleste Livsfornödenheder steget saaledes i Pris, at de 150 Kr. gik med til at dække Gæld og Indkøb af den allernødvendigste Beklædning til Hustru og Børn for at kunne udholde Vinterkulden, var det med en vis Forventning, at man hørte, at Organisationen havde indsendt Andragende om et Tillæg til Kørepengene, som nogen Erstatning for de Kørepenge, som dels Administrationen ved et paa-gaaende og uværdigt Sparesystem havde reduceret, dels for de Kørepenge, som paa Grund af den indskrænkede Kørsel var tabte for Personalet. Et saadant Haab nærede man og ventede, at vore Tillidsmænds Forhandlingsevne tildels ogsaa at Administrationen vilde tage Hensyn til Tjenestemændenes slette

økonomiske Stilling, skulde føre dette til et gunstigt Resultat, men desværre, det blev en Skuffelse. Dette tror jeg mange med mig vil mene, endskønt vi vel ikke kan bebrejde vore Tillidsmænd det Resultat, som foreligger, nemlig et Tillæg af 0,2 Øre pr. Km., thi det der mangler under enhver Forhandling med Administrationen er dette, at vore Tillidsmænds Ord ikke har den Vægt, som den private Arbejder giver sine Tillidsmænd et „enten—eller“. Kommer der ikke et tilfredsstillende Resultat ud af Forhandlingerne, kan den private Arbejder sige „til den Beting kan vi ikke udføre det Arbejde“. — Denne Ret har vi Tjenestemænd ikke, gjorde vi det, var det Revolution, — men hvads saa,“ vil mange sige. — Vi er imidlertid prisgivet Administrationen og Lovgivningsmagten. Trods alle Forhandlinger. Kunde man ikke tænke sig noget andet? En Vej mener jeg maa findes ud af Uføret, for at vi ikke skal køre fast. Derfor naar vore Tillidsmænd skal tale en Sag, maa Administrationen lære at forstaa, at bag dem staa et enigt og samlet Personale, der ogsaa ønsker at blive hørt og ønsker at sætte en Villie igennem med lige Ret til begge Sider. Naar det ved enhver Forhandling, hvor det gælder Lønsørgsmaal, og hvor det for den enkelte Tjenestemand kun er et mindre **Beløb**, stadig fra Administrationens Side hedder, at vi er saa mange, og at det vil blive en stor Sum, mange Tusinde Kroner, da er et saadant Ræsonnement af en saa uværdig Beskaffenhed, at man maa undre sig over, at det bliver brugt, thi at et lille Tillæg til Lønnen kan blive til en stor Sum, fordi at vi er mange, er en ligesaa selvfølgelig Sag, som at et stort Stykke Arbejde koster mere end et lille. Naar nu Administrationen ræsonnerer saaledes, saa maa vi ogsaa have Lov til at sige: „Vel, naar en lille Sum til den enkelte bliver til en Kapital, af den Grund, at vi er mange, saa maa vi se at forhindre, ikke at Summen bliver stor, men at vi bliver mindre om at dele den.“ Ingen Lov forbyder os at oplyse og paavirke de mange unge Maskinarbejdere, der søger ind til Maskintjenesten ved Statsbanerne, om at det er uheldige Lønningsforhold og daarlige Arbejdsvilkaar, de maa kæmpe med i Fremtiden, igennem mange Aar som Lokomotivfyrbøder og som Lokomotivførere ved Statsbanerne.

Naar jeg før har nævnet, at vore Tillidsmænds Ord har manglet en vis Vægt ved Forhandlingerne, — den Fasthed, som ligger i at der bag disse Mænd staa et enigt og samlet Personale, der bruger ethvert loyalt Middel til at føre en Sag til Afslutning, saaledes at der er gjort Ret og Skel til alle Sider, da er efter min Mening en saadan Blokering af al Tilgang til Lokomotivpersonalet et af de Midler, som staa os frit at benytte, dog paa Grundlag af Samarbejde med de samvirkende Fagforeninger og Maskinistforeningerne.

Jeg kunde ønske, at denne Tanke, som jeg her har fremsat, maa blive taget op indenfor de forskellige Afdelinger, saaledes at naar vore Delegerede samles til Mødet i April, de da kan tage Stilling

hertil og føre Forslaget igennem. Da og først da kan vore Tillidsmænd med Rette sige, at Forhandlingsreglerne er traadt i Kraft, og man vil Tid efter anden erfare, og lære at for at faa et Arbejde udført, maa dette Arbejdes Værdi ogsaa honoreres i Lighed med, hvad den private Arbejdsgiver maa betale sin Arbejder og ikke som nu, hvor Administrationen ved alle mulige Lejligheder søger ved Fortolkning af Lønningsbestemmelserne at forringe de Smaapenge, — som Personalets Kørepenge til daglig er — uden nogensomhelst Hensyn til de forøgede Udgifter, Personalet har paa alle Omraader under den herskende Dyrtid.

H. X.

Den ærede Indsender tager Fejl i sin Opfattelse af, at Forslaget om Kørepengenes Forhøjelse er begrundet i Inddragning af Tog eller Omlægning af Kørslen. Grunden til Andragendets Fremkomst er Stigningen i Pris paa alle de Fornødenheder, som det kørende Personale er henvist til at maatte købe ude paa Grund af Tjenestens Beskaffenhed. — Andragendet er fremsat gennem Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg og noget Resultat foreligger endnu ikke, men der er Grund til at antage, at Forhøjelsen vil blive 0,2 Øre, forsaavidt Andragendet bevilges.

Amatør Fotografen.

Vi har fra Redaktør Axel Hjorth modtaget Januarhæftet af ovennævnte Tidsskrift. Det har glædet os meget at stifte Bekendtskab med dette fordi det optræder i en meget elegant Udstyrelse, saavel Papir som Tryk er 1. Klasse. Illustrationerne er henrivende. Tidsskriftet er udgivet og trykt af Martius Truelsen, hvad noksom borger for at Bladet altid vil fremtræde nobelt. — Vi kan paa det Bedste anbefale „Amatør-Fotografen“ til alle vore Medlemmer, der enten allerede er Amatør-Fotografer eller dem der tænker paa at ofre noget af deres Fritid paa denne Sport. Der er saaledes i Januar Hæftet paabegyndt en Vejledning i Kunsten, saaledes at Begyndere derigennem kan faa mange nyttige Instruktioner. Prisen er 1 Kr. 50 Øre Kvartalet.

Hjertelig Tak.

For udvist Opmærksomhed ved mit 25 Aars Jubilæum saavel af Hovedbestyrelsen som af mine Kolleger, der har medvirket til at gøre det til en Festdag, takker jeg paa det hjerteligste.

E. Rundstrøm.

Godt økonomisk Nyt!

Klingry Sæbespaaner.

Den mest økonomisk og let teste Maade at bruge Husholdningssæbe paa. **Faas overalt.**

HAFNIA

Samlet Forsikringsbestand
over 275 Mill. Kr.

Samlede Garantimidler
over 75 Mill. Kr.

Nørrebro Vinimport

ROBERT BERTHELSEN

Tlf. Taa 1300

Stort Lager af 1ste Klasses Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

Café „Yrsa“

Ingerslevsgade 104. Tlf. 10172.

á la Carte Retter. - - - - -

Udm. Smørrebrød

Krarup Østergaard, forh. Café „Dronninggaard“, St. Kongensg.

Kafe og Restaurant „Høg“,

Syndergaardsgade 5,

overfor Flæskehallen

anbefales med varme Frokostretter.

Micheelsen, Guldsmed, Sønder Boulevard 34.

Fabrikterer selv. — Reparerer selv. — Derfor billigst.

Forlovelsesringe 14 Karat (stemplet 585) fra Kr. 6,50 til Kr. 11,00

Bekendtgørelse

til Dansk Lokomotivforbunds Medlemmer.

Det meddeles de ærede Medlemmer, at der er
åbnet et 1ste Klasses Møbelmagasin, hvor de
erholder 10 pCt. foruden en yderst billig Pris
paa alle Møbler. Ratebetaling kan indrømmes.
Ærbødigst

Snedkermester **Anton Dam,**
2 Enghavevej 2 (Hj. af Vesterbrog.)

Vesterbro Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

bør være Deres **FODTØJ**
Leverandør

Forretningen grundlagt 1879.

Blomsterforretningen „Clara“

(Carl Jørgensen)

Vesterbrogade 194. Tlf. Vester 1357 y

anbefaler sit store Udvalg i Blomster
saavel afskaarne som Potteplanter.

**Kranse leveres til alle Priser
med friske Blomster.**

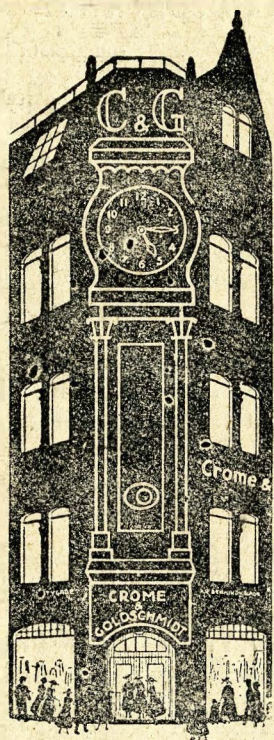
A/S LOUIS LILLIEQUIST

GARVERI & LÆDER-UDSALG

187, NØRREBROGADE 187.

KØBENHAVN L.

TELF. TAA 444.

Brude-Udstyr

er Crome & Goldschmidt's Specialitet og kan ingen Steder
købes bedre og billigere.

Naar der Landet over findes Tusinder af Hjem,
hvortil Crome & Goldschmidt har leveret Udstyret, saa
skyldes dette

den aldrig svigtende Holdbarhed i Brug,
der steds har været kendetegnet paa Fabrikernes Varer.

Vi anbefaler det ærede Publikum at gøre deres
Indkøb nu, idet Vanskelighederne ved Indførelse af Raa-
materialer snart vil være uoverkommelige.

Kontant Salg til Fabrikspriser.

Crome & Goldschmidt

City,

ENGELSK SPISESTUE

Smuk, lys Eg, komplet,..... 500 Kroner
Moderne Eg. Spisestue..... 250

BJELKES ALLE 18 St. o. G.

Udgaar 2 Gange maanedlig. Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B. Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig. Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.